

BROKILON

Juraj Červenák

ZLATO ARKONY

Copyright © 2012, 2013, 2024 by Juraj Červenák

Translation © 2024 by Robert Pilch

Cover & Illustrations © 2012, 2013, 2024 by Michal Ivan

For 1st Czech Edition © 2024 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-597-7

JURAJ ČERVENÁK

ČERNOKNĚŽNÍK

ZLATO
ARKONY

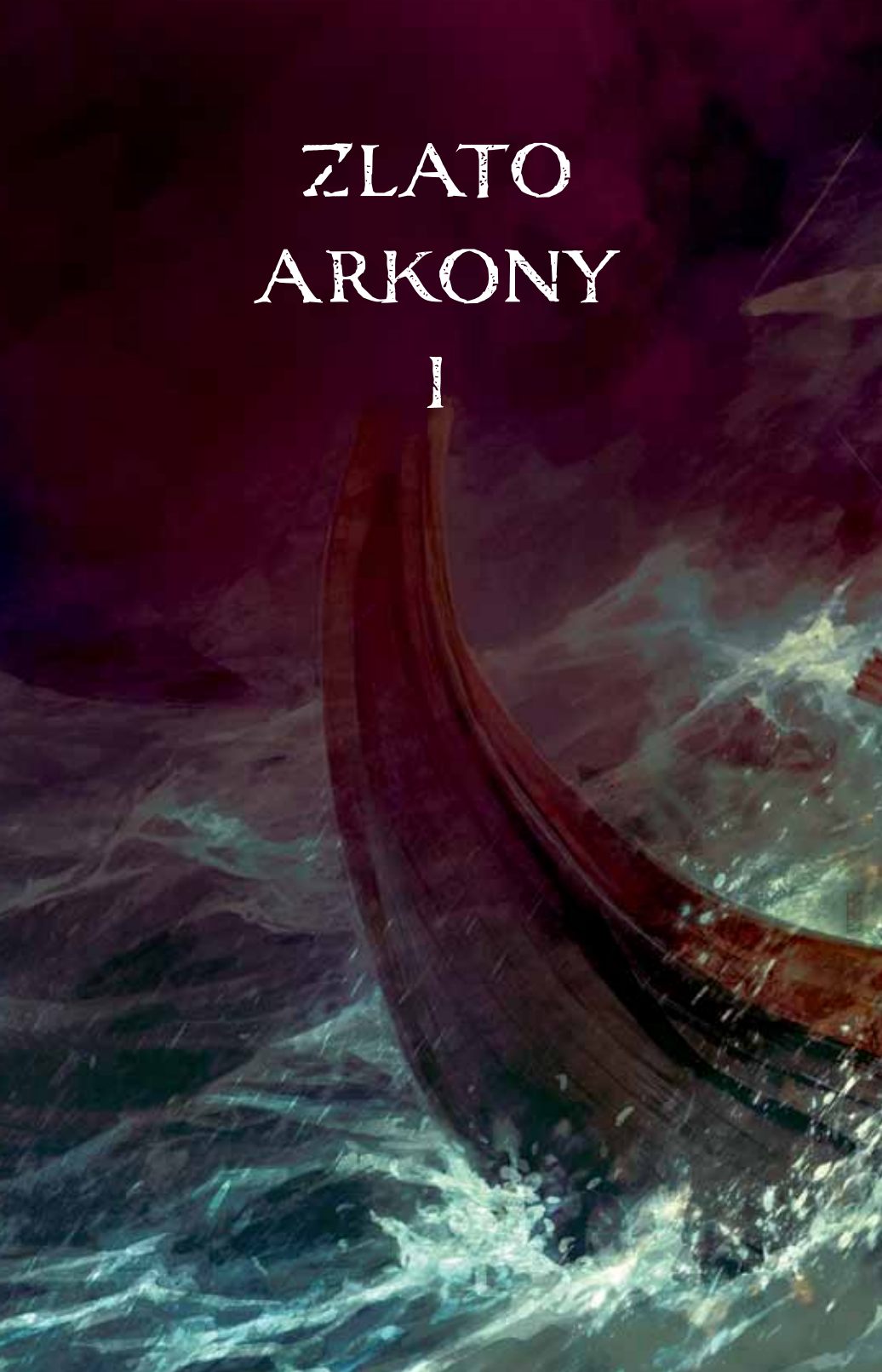
II

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2024

ZLATO ARKONY

I

KAPITOLA PRVNÍ

JAROVÍTŮV ŠTÍT

Rohy zazněly nad Volgostem právě ve chvíli, kdy se Vlada přitiskla lůnem k Bratimírovu stehnu a jemným otíráním se ho snažila probudit a přimět k trošce vášně, než se venku rozední.

Huuuuuuuum!

Bratimír okamžitě otevřel oči, odstrčil Vladu, strhl ze sebe houčně prohráté nahými těly, vyskočil z lůžka a naboso přeběhl ke dveřím. Závoru v tom chvatu téměř ulomil. Přísvit časného rána vroubil urostlou postavu na prahu.

Vladu prudká reakce knížete nezaskočila. Přestože našla útočiště ve Volgostu teprve nedávno, už poznala zvuk místního rohu, který z roubené strážní věže nad průlivem ohlašoval blížící se loď.

A tohle *nebyl* roh Volgostu.

Huuuuuum!

To svůj příchod oznamovali cizinci. Drze, panovačně, výhruzně.

„Vrátili se,“ obrátil Bratimír pohled k Vladě.

Jako by ji hodili do ledové vody.

„Tak brzy?“ Pleskla chodidly o borovicovou podlahu, popadla halenu a vstala. Vlasy se jí ve zlatavé bystřině rozlily po ramenou, ňadrech a zádech. „Neměli se vrátit až po dožínkách?“

Bratimír zachmuřeně přikývl a začal sbírat ošacení, rozházené kolem lůžka.

„Možná jen projíždějí,“ přetáhl si přes hlavu suknicí. „Na cestě za novou kořistí.“

„Kam by táhli? Štětín už zlomili a na Volin si netroufnou.“

„Co když našli odvahu?“

Vlada pomohla knížeti navléct pancíř z kůže pobité železnými destičkami. K boku si připnul meč, za opasek zastrčil bradatici, přes rameno pověsil kruhový štít, pod paží sevřel přílbici a do ruky vzal kopí.

„Jarovíte,“ vydechl, když před ním Vlada otevřela dveře, „víš, že nemám zbabělé srdce. Nejednou jsem ke tvým nohám položil válečné trofeje, napojil tě býčí i lidskou krví. Ale pokud můžeš, nech dnes mé železo suché.“

Sklonil hlavu pod nízkým překladem a vyšel ze srubu. Vlada ho následovala. Kéž by o svém srdci mohla tvrdit něco podobného.

Lodě naháněly strach. A nejen kvůli černým plachtám a obrovským zubatým lebkám nasazeným na čelenech. Byly skoro dvakrát větší než veslice kmenů v ústí Odry – každá vezla sedmdesát až sto mužů. Navíc vypadaly, jako by se po zamlžených púlnočních mořích plavily už od časů obrů – jejich trupy dávno zčernaly a ztverdly tak, že obšívka připomínala železné nebo kamenné šupiny.

Skutečné dračí lodě.

Huuuuuuuuuum!

Vlada se ze zápraží knížecího dvorce dívala, jak první loď míří k prostému dřevěnému molu. Vzpomněla si na den, kdy černé veslice poprvé vpluly do srdce Rujány. Tehdy jich byl tucet, dnes jen tři. Tentokrát však věděla, kdo se z nich vylodí a čeho je schopný. Otřásla se, jako by kolem ní projela jízda duchů.

„U Peruničovy páté hlavy!“

Hlas dávno ochraptěl povely, válečnými pokřiky, divokými písněmi a potoky piva a medoviny. Stále z něj však sršela autorita, takže zmatenou vřavu na nádvoří rozetnul jako širočina ztrouchnivělý špalek.

„Co tu děláš, paní?“

Vlada se ohlédla. Pregval kulhal, protože mu v mládí úder dánské sekery rozdrtil stehenní kost. Pravé rameno měl výš než levé, neboť mu pravou lopatku roztrátil obodritský šíp. Na levé ruce mu scházel

ukazováček a kus prostředníčku – památka na čepel franckého meče. Šedivý porost ve tváři protínala ošklivá, zduřelá jizva, která jen zázrakem nepoškodila oko. To způsobil nůž jeho první ženy. Zešílela žárlivostí, když si Pregval z nájezdu na Stargard přivedl mladou vagrijskou otrokyni.

Ale přestože mrzák, právě Pregval zachránil Vladu před zrádci i požárem, který pohltil polovinu Rugardu. On dopravil dívku z Rújány na pevninu a do bezpečí.

Zdánlivého, jak právě vyšlo najevo.

„Nevystavuj se tady!“ popadl ji za loket. „Jestli tě zahlédnou, běda nám!“

„A všem ve Volgostu,“ dodal temně Bratimír, k němuž se už sbíhala knížecí družina. Muži si spěšně zapínali opasky, utahovali šněrování, nasazovali přilbice. Do luků napínali tětivy. Bušení, řinčení a dupání se neslo k opevnění, které oddělovalo dvorec od široce roztroušeného osídlení na břehu Pěny. V podhradí, jak jinak, vládla panika a shon. Už první zahřmění rohů vyhnalo lidi z obydlí. Jakmile spatřili černé lodě, rozběhli se k hradbám na úbočí nebo k nejbližšímu lesu.

„Ukryj se ve svatyni, Vlado,“ přikázal Bratimír. „Neukazuj se, dokud ti černí netvoří neodrazí od břehu, i kdyby to mělo trvat celé dny.“

„Jsem cizinka, nemůžu vstoupit na posvátnou...“

„Můžeš. Musíš. Vzkaz žrecovi, že je to můj rozkaz. Zaplatím Jarovítovi vlastní krví, pokud tě ochrání a ukryje.“

Vrhla ještě jeden pohled přes val a palisádu. Molo už se hemžilo ozbrojenci z první lodě. Zbylé veslice zabořily kýly do příbřežního štěrku a muži přeskakovali přes obruby na mělčinu.

Muži. Kéž by.

Otočila se k Bratimírovi, rychle mu ovinula ruce kolem krku a vtiskla polibek na ústa lemovaná strništěm. Ano, původně se mu vetřela do přízně z čiré vypočítavosti, omámila ho vůní svého lůna a obratností na lůžku. Věděla, že jen s ošáleným rozumem ji přijme a vystaví tak Volgost případné nevoli jejích pronásledovatelů. Ale ani on nebyl bláhový – dobře věděl, proč s ním tak ochotně zalezla pod houně. Později ji chtěl poslat pryč, možná ji použít místo tributu... ale najednou se od sebe nedokázali odtrhnout a všechny postranní úmysly se vypařily v žáru milování.

„Utíkej,“ pohlédl jí do očí. „Nedovolím, aby se k tobě přiblížili.“

„Pojďme, paní,“ zavrčel Pregval a znovu ji vzal za rameno. Vyklouzla

pohledem z Bratimírových očí, otočila se a v doprovodu sedmi Ránů, posledních bojovníků z otcovy družiny, vykročila vzhůru úbočím.

Na návrší stála ve stínu starých dubů Jarovítova svatyně. Uctívali jej i na Rujáně, ale tam byl dosud duchem plodnosti a deště, jenž pokrýval louky trávou a lesy listím. Zdejší lid ho povýšil na hlavní božstvo a dal mu kopí, štít a bílého oře, symboly válečníka.

Vlada se v duchu modlila, aby volgostský Jarovít nebyl příliš hrdý a přijal ji pod svou ochranu.

Huuuuuuuuuum!

Tentokrát zaryčely rohy Volgostu. Válečníci vybíhali po travnatém valu, proudili po ochozech, stavěli se ke střílnám v mezerách kolové hradby, šplhali po žebřících na věže.

„Zavřete bránu!“ zakřičel jeden z Bratimírových pobočníků.

„Ne!“ štěkl mladý vládce. „Ať nás z ničeho nepodezírají. Pokud ukážeme strach, vycítí, že něco skrýváme.“

Pobočník vyvalil oči. „Kníže, vystavujeme se tím...“

„Musíme si zachovat chladnou hlavu. Jinak nám ji zchladí železem.“

„Odrážíme je. Není jich tolik jako minule...“

„Ale pořád příliš mnoho. Nedáme jim záminku k útoku. Protože pokud dojde k bitvě, Jarovít nám pomáhej.“ Bratimír se nadechl a klepl okovanou patkou kopí do trámu pod nohama. „Připravte se, bratři! Zbraně do střehu, oči na stopkách! Ale pamatujte – bez mého pokynu nikdo nepustí tětivu, neřekne slovo ani se ošklivě nepodívá!“

Hemžení na hradbách ustalo, vřava ztichla. Podhradí se mezitím úplně vyliidnilo. Bránou právě proklouzli poslední uprchlíci.

„Tucet mužů se mnou!“ přikázal Bratimír a vešel do stínu průjezdu. Nejstatečnější bojovníci ho následovali. Pohledy, v nichž se mísila nevraživost s obavami, napůl skryli za kovanými obrubami štítů. Pěsti svíraly rukojeti a jílce jako v poslední křeči.

Zvenčí byl hradištní val zpevněný kamennou plentou, z níž trčely zašpičatělé kůly. Bratimír se zastavil pár kroků před bodci – tak, aby cizince přinutil dojít na dostřel luků. Posádky černých veslic se nezdržovaly slíděním v podhradí. Stoupaly širokou, štípami dlážděnou ulicí přímo k hradišti.

Kníže mimoděk zkrivil ústa. Dračí lodě obvykle přivázely Vikingy

ze západu nebo Varjagy ze severu. Jenže černá plavidla neměla obvyklou posádku.

V čele krácel vojevůdce se svou družinou – sebejistí, nadutí, opovrhující všemi kolem. Sami sebe nazývali *aelfové* – bílí, zjevně kvůli bezkrevné pokožce a plavým, téměř bílým vlasům. Byli vysocí a šlachovití, s úzkými dravčími tvářemi a žlutozelenýma očima se svíslými zřítelnicemi. Každý z nich nesl nezvykle dlouhý luk, sahající až k bradě. Jejich meče měly jen jedno ostří a mírně zakřivenou čepel. Sekery nepoužívali vůbec, natož štíty, protože jim bránily v mrštných, kočích pohybech, díky nimž se přímo zázračně vyhýbali nepřátelským zbraním. Pár z nich mělo kroužkový pancíř a někteří špičaté přilbice s chocholy. Většina však zbrojí pohrdala, včetně aelfa v čele průvodu.

Měl dva meče, delší u pasu, kratší na zádech, rukojeť vyčnívající nad levým ramenem. Vpravo čouhaly bělostné letky šípů. V levačce svíral skvostný tisový luk, vykládaný rohovinou a stříbrem.

Bratimír tu zbraň neviděl poprvé. Olízl si suché rty.

„Vítejte!“ zvolal. „Nečekali jsme vás tak brzy.“

Vůdce se zastavil a pozvedl zatatou pěst. Světlo vlasí lukostřelci se těsně za ním rozestoupili do šiku. Za ním se rozlila hučící tmavá masa.

Aelfští páni je nazývali slovem *dwerg*. Prý to znamenalo *zkáza*. Dwergové veslovali a dělali tu nejspínavější práci. Popsadití, přihrbení, s krátkýma, křivýma nohama a dlouhými, svalnatými prackami, se širokými obličejí a snědou kůží, o níž už obránci Volgostu věděli, že je těžké prostřelit ji šípem, a dokonce i rozseknout sekerou. Oblečené měli houně, kožešiny a nahrubo sešněrované kůže, kabátce pobité železnými a bronzovými nýty, bodci naježené nátepníky a přilby zdobené rohy a kančími kly. Jejich výzbroj tvořily sekery, kladiva, palcáty a těžké oštěpy se zpětnými háky na hrotech.

Šeptalo se o nich, že mají slabost pro lidské maso a že mnoho zajatců z Volgostu a dalších příbřežních osad skončilo na jejich rožnících.

Bratimír tomu věřil. Viděl ty rozně na vlastní oči.

Vůdce sklonil ruku a došel blíž ke knížeti. Dával najevo, že se střelců za palisádami nebojí.

„Pamatuješ si mě?“ ohrnul rty a odhalil ostré špičáky.

Samozřejmě že si ho pamatoval. Šíp z toho nádherného luku proklál srdce Bratimírova mladšího bratra. Ne že by se měli kdovíjak v lásce, odjakživa spolu soupeřili o následnictví... ale byli jedné krve a tu krev prolila ruka cizince.

„Skyndil,“ přikývl vládce Volgostu. „Pobočník mocného Ormskalda. Anebo se něco změnilo? Postoupil jsi na vyšší pozici?“

„Ne. Ormskald stále neochvějně vládne. Prohlásil se králem Rujány.“

„Konečně mu patří celá? Dobyl Arkonu?“

Skyndil škubl koutkem úst. „To krysí hnízdo pořád odolává. Ale moc tanních vědmáků slábně. Zanedlouho bude svatyně naše. Modly svrhne z útesů.“

Knížeti se ulevilo. Svetovitův chrám vzdoroval. Dobré znamení.

„Co vás sem přivádí?“ zeptal se. „Ormskald slíbil, že první daň si vybere až na podzim. Teď nic nemáme. Zbytky zimních zásob jsme vymetli a léto sotva začalo, úroda bude až...“

„Nepřípluli jsme kvůli dani.“

„Takže putujete za další kořisti ve vnitrozemí? Žádáte bojovníky?“

„Dobře víš, pro co jsme přišli,“ uťal ho Skyndil. Zelenkavé oči upřeně hleděly knížeti do tváře, jako by do ní chtěly vyřezat nové vrásky – což se očividně dařilo. „Nebo lépe řečeno, pro *koho*.“

Bratimír zaváhal jen na okamžik. „Nemám ponětí...“

„Nelži, pse,“ zavrčel Skyndil výhruzně.

Volgostští družiníci se příkrčili za štíty a pevněji sevřeli zbraně. Masa pod hradištěm se zavlnila, zahučela, zalomozila zbraněmi.

Bratimír nehnul brvou, jen rysy mu ztvrdly a pobledly. Kopí stále opíral patkou o zem, hrot zvednutý k obloze.

„Kde je?“ zeptal se Skyndil. „Když nám ji vydáš, nikomu jinému neublížíme. Možná vůbec nevstoupíme do hradiště. Přenocujeme na břehu a ráno odplujeme.“

Bratimír stál bez pohybu. Po chvíli se naklonil dopředu, jako by aelfovi dobře nerozuměl. „I kdybych věděl, o čem mluvíš, tvým hadím slibům bych nevěřil.“

Skyndil přimhouřil oči. „Zbytečně zatloukáš. Víme, že jsi Vladu ukryl. Máme prohledat hradiště?“

„Vladu? Pátráte po dceři rujánského knížete? Slyšel jsem, že uprchla z ostrova...“

„Najdeme ji. Proslídíme každý kout včetně tvých komnat a té boudy na kopci.“

„Do Jarovítovy svatyně cizinec vstoupit nesmí. Postihl by ho hněv bohů.“

„Na vaše bohy,“ vycenil bělovlasý zuby, „zvysoka seru.“

Rozhostilo se ticho. Bratimír rozvážně pokýval hlavou, o krok ustoupil, zvedl štít a sklonil hrot kopí proti aelfovi.

Skyndil se zašklebil ještě hnusněji. „Vážně? Obětuješ soukmenovce kvůli jedné ránské čubce? Proliješ potoky krve jen proto, že ti vyprazdňuje koule šikovněji než ženy z Volgostu?“

Bratimír se mírně rozkročil a zaujal bojový postoj. Muži před bránou následovali jeho příkladu. Na hradbách zavrzaly napínané luky.

„Takže je to tak,“ přikývl Skyndil. „Soustáš s ní. Prohnaná coura. Říkal jsem Ormskaldovi: *Dolgoživovu hlavu jsme nabodli na oštěp, co je ti po jeho dceři?* Jenže on ji stejně nařídil přivést. Prý aby neroztáhla nohy před nějakým smradlavým pobřežním vládcem a nepřenesla na něj nárok na rujánský stolec. Měl pravdu, jako vždycky. Je třeba zadusit to v zárodku...“

„Do nich!“ zařval Bratimír, až sebou překvapeně trhli i jeho muži.

Zároveň švihl rukou, nadhodil si kopí nad rameno a popadl je malíčkem k hrotu a palcem k patce. Narovnal se, poskočil a vši silou hodil.

Na takovou vzdálenost by zasáhl i muši srdce.

A přece minul.

Přestože navenek připomínali lidi, ve skutečnosti nemohli být cizejší. Pocházeli z jiného světa a času. Možná zavržení dávní bohové, kteří bez síly vyznavačů upadli a změnili se v demony. Pyšná prastará vědomí uvězněná v tělech z masa a kostí.

Prý připluli ze severu, ze skrytého království, které našel jen ten, kdo se odvážil do zakleté mlhy. Zbytky hrdé rasy, jíž už neměl kdo krvavě obětovat, a tak si brala krev sama.

Po vznešených předcích zdělili bílí cosi čarodějného. Čas jako by jim plynul pomaleji, takže se v boji pohybovali mnohem rychleji než obyčejní smrtelníci. Bylo v tom něco hadího, možná hmyzího... běsího. Někteří o nich tvrdili, že umí číst myšlenky. Vytuší, co chystá jejich protivník, a vyrazí do protiútoků ještě dřív, než on uskuteční svůj úmysl. Předběhnou tok událostí.

Proto nepotřebovali pancíře a štíty. Byli rychlejší než šípy, natož bodné nebo sečné zbraně v rukou zoufale pomalých smrtelníků.

Bratimír to věděl. Přesto to zkusil. Předpokládal, že těch pár kroků, které ho od Skyndila dělí, bude stačit k zasazení smrtelného úderu.

Spletl se.

V okamžiku, když hrot hozeného kopí doletěl ke Skyndilově hrudi, plavovlasý vojevůdce už tam prostě nestál. Bratimír ho spatřil o půl sáhu vedle, ještě přikrčeného ve skoku, s rozevlátými vlasy a pravačkou nad ramenem, tenké prsty sahající po šípů.

Kopí těsně minulo i aelfa za Skyndilem a zabodlo se pod bradu prvního dwerga. Ti byli ve srovnání se svými pány směšně těžkopádní. Ohava se s prasečím zachrochtáním svalil na záda.

Bratimír se zmateně zapotácel a vztekle koukl na Skyndila. Šíp se jako lusknutím prstů přesunul z toulce k těživě. Bratimír pohlédl podél násadky do zeleného oka.

Luk vymrštil střelu.

Vládce Volgostu trhl štítem. Hrot šípu škrtl do kování obruby. Vychýlená střela po ní sklouzla, škrábla knížete do ucha a zabodla se pod nohy jeho družiníků.

„Čubčí synu!“ zaklel Bratimír a sáhl po meči.

Na hradbách zadrnčely tětivy. Nevítané hosty zasypalo zkázonosné krupobití, mnoho zkázy ale nepřineslo – z aelfů klesli tři nebo čtyři, a i ti byli pouze zranění. Tmavé houfy za nimi bolestně zastánaly, avšak nebylo jich, jen se podrážděně zavlnily a vzkypěly.

Vzápětí vzlétl druhý smrtící roj, tentokrát z úbočí k hradbám. Střely jako by měly vlastní rozum – téměř každá našla mezeru v palisádě nebo tvář vyhlížející nad hroty kúlů. Nad ochozy se rozlehl řev a dunění padajících těl.

„Jarovíííte!“

Bratimír se ohnal mečem a pokusil se štítem vrazit do Skyndila. Propadl se do prázdna. Koutkem oka zahlédl soupeře vedle sebe. Aelf vyškubl z toulce další šíp. Neobtěžoval se nasadit ho na tětivu, rovnou jím bodl nad Bratimírovo rameno.

Hrot vnikl knížeti pod ucho a vylezl na druhé straně pod čelistí.

Vlado... U bohů, utíkej...

Skyndil šíp okamžitě vytrhl, přiložil ho k těživě a ve spršce knížecí krve se otočil k Bratimírově družině. První pobočník se s pomstychtivým křikem rozběhl proti němu.

Skyndil mu střelil šíp do oka. Muž se zřítíl na záda a Morana ho objala, ještě než se chrčící Bratimír svezl na cestu.

Nelidské vojsko pod hradbami zavyló a vyrazilo k otevřené bráně.
Huuuuuuuuuuuum!

Tři žreci hlasitě naříkali a jako mûry ošálené plamenem poletovali kolem Jarovítovy modly uprostřed svatyně. Doutnajícími svazky bylin črtali do vzduchu znamení a snažili se tak vyčistit znesvěcený prostor. Plameny v ohništi se zmítaly a velký pozlacený štít u nohou sochy rozsával neklidné odlesky.

Vlada na žrece nedbala. Stála u otevřených dveří a s narůstající úzkostí naslouchala křiku a hluku, jenž se dral vzhůru úbočím. Na zápraží nervózně přešlapovali Ránové. Nevydržela to, otevřela dveře dokořán a vyšla ven. Strážci ji počastovali nesouhlasnými pohledy, ale žádný z nich se ji neodvážil zadržet.

K tomu měla Pregvala.

„Paní!“ kulhal ke svatyni. „Přikázal jsem ti přece...“

„Mluv, co se děje?“ dupla si. „Slyším boj.“

„Je zle. Zaútočili.“

„Bratimír...“

„Zřejmě už klečí před Velesem.“

Ztuhla. Neměla kdy se vzpamatovat – Pregval ji bezohledně postrčil ke dveřím. „Když si nepospíšíte, půjdeme za ním.“

V nesmyslném vzdoru uskočila z dosahu znetvořené ruky. „Nepřišli jen tak. Nerozpoutali by další jatka, kdyby nevěděli...“

„Kdo ví, jaký běs je přivedl. Ale jestli se nezastavili před knížetem, sotva je zadrží Jarovít. Bratři, odcházíme! Za kopcem je druhá brána. Vy čtyři, běžte tam a zajistěte kněžně bezpečný průchod. Rychle!“

Vybraní bojovníci si bez otálení přehodili štíty na záda a oběhli svatyni. Vřava na svahu zesílila. Cizinci prolomili obranu a řinuli se do hradiště.

„Pojď,“ zavelel Pregval, a nakolik mu pajdavá noha dovolila, rázně vešel do svatyně. Bledá Vlada ho následovala. Kněží znovu zakvíleli a zašermovali čadícími otýpkami. Pregval zavrtěl hlavou a sundal z trámu stříbrem pobité sedlo a postroj.

„Nedotýkej se jich!“ zaječel kněz Hranibor. „U všech bohů na Veledubu...“

„Kuš!“ osopil se na něj Pregval a zamířil k bočnímu východu.

„Jen Jarovít může nasednout na...“

„Zadek jako zadek.“ Pregval kopl zdravou nohou do dveří a vyšel do světla.

V ohradě za srubem chovali posvátného koně. Běloskvoucí hřebeč ržál, dupal, pohazoval bujnou hřívou a nervózně běhal dokola – jako by věděl, že křik a rámus zvěstují boj, a dožadoval se sedla, aby na něj mohl nasednout bůh.

„Hóóó!“ křikl Pregval.

Oř splašeně uskočil, vzepjal se a zabubnoval kopyty.

„Prokletý prašivče! Nestřečuj, jinak tě...“

„Nech ho na pokoji!“ Ze dveří vyšel rozhořčený Hranibor. „To nemíš...“

Pregval se otočil a probodl velekněze takovým pohledem, že muž o krok ucouvl.

„Dobře mě poslouchej, starče! Přišli si pro ni. Zabijí každého, kdo se jim postaví do cesty. Mě, tebe, kohokoli. Jediné, co můžeme udělat, je překazit jim plány. Ať nedostanou, kvůli čemu přitáhli. Pomůžeš mi?“

Hranibor vyvalil oči, přeskočil pohledem z Pregvala na Vladu a zase zpátky.

„Zachráníme i posvátného hřebce,“ dodal Pregval. „Protože, to mi věř, přijdou i sem. Zmocní se všeho cenného ve svatyni.“

Žrec se zhluboka nadechl, kývl hlavou, beze slova prošel mezi kněžnou a bojovníkem a natáhl ruce k běloušovi. Ten ještě dvakrát pohodil hlavou a dupl velkým kopytem do země, ale potom pokorně sklonil pysky. Hranibor si od Pregvala vzal ohlávku a obratně ji nasadil na hlavu koulejší černými očisky. Pak pokynul Ránovi. Pregval přehodil přes koňský hřbet příkrývku a sedlo.

„Otevřete bránu!“ přikázal třem bojovníkům na zápraží. Velekněz znovu zanaříkal a vběhl zpátky do svatyně.

„Co máš v plánu?“ vydechla Vlada.

„Kůň je silný, poletí s větrem o závod.“ Pregval se sklonil pod koňské břicho, aby utáhl podpětku. „Dávej si ale pozor, cesta se vine skrz močály...“

„To mám jet sama?!“

„My zadržíme tu hordu.“

„Potřebuju tě, Pregvale! Kůň nás unese oba.“

„Ne. Uspořádají štvanici, takže se je pokusíme...“

„Přikazuji ti to! Sama to nedokážu. I kdybych utekla, co pak? Kam půjdu?“

Podíval se na ni a zachmuřil se.

„Jestli mě necháš bez pomoci,“ přeskočil jí hlas, „jako bys mě zabil.“

„Holka bláznivá,“ zabručel, vzal koně za uzdu a zamířil k otevřeným vratům ohrady.

„Počkejte na nás!“ Ze svatyně vyšli žreci. Velekněz nesl Jarovítův štít, jeho pomocníci menší idoly z pozlaceného a postříbřeného

dřeva. „Nesměji skončit ve spárech jinověrců. Jdeme s vámi, ukryjeme se v močálech.“

„Na nikoho nečekáme,“ sykl Pregval, zasunul nohu do třmenu a nasedl na bělouše. Hřebec ještě jednou zpupně zatančil, družiník ale přitáhl uzdu a přinutil ho, aby se podvolil. Pak se sklonil, natáhl ruku, a když Vlada sevřela jeho předloktí, trhnutím ji zvedl za sebe.

„Drž se.“

Průlivu ukázali záda a vydali se dolů řídce zastavěným svahem k vnitrozemské bráně. Tři Ránové běželi za koněm a za nimi klopýtali žreci.

Brána byla dokořán, ale po vyslané čtveřici ani vidu, ani slechu. Vladě sevřela hrdlo zlá předtucha. Pregval nasměroval koně do průjezdu pod bránovou věží. Jen co se na druhé straně vynořili ze stínu, trhl uzdou. Bělouš zaržál a poskočil – Vlada jen tak tak neskouzla ze svalnatého zadku.

Ránové leželi na prostranství před bránou, oči vytrěštěné k nebi, ústa krvavá, hrudě a břicha prošpikované šipy.

„Ó, bohové,“ zaúpěl Hranibor, který se právě vypotácel z brány a zastavil se vedle bělouše.

Zpoza balvanů a jalovců u cesty vystoupilo sedm štíhlých světlovlasých postav s luky v rukou. Další se mohly skrývat v porostu.

„Kerrelas,“ hlesla Vlada.

U aelfů se těžko odhadoval věk – nerostly jim vousy, nešedivěli a tváře měli jako z vosku, takže vypadali, jako by za úsvitu času všichni vylezli z jednoho slizkého lůna. Vůdce skupiny však působil mladickým dojmem. Vlasy na spáncích měl spletené do copů a v nich měl nastrkané havraní peří. Vzhůru po krku se mu až na tváře plazilo tetování podobné spleti hadů.

„Snad jste si nemysleli, že jsme zapomněli na druhou bránu?“ ušklíbl se.

Tři Ránové se přikrčili za štíty, odhodlaně sevřeli oštěpy a sekery. Pregval vytáhl meč – pomalu, jako by se nic nedělo.

„Takže útoku velí Skyndil,“ utrousil. „Svého milence má pořád nablízku.“

Kerrelas se přestal usmívat. „Jste v pasti. Složte zbraně. Kněžno, sesedni a pojd' ke mně.“

Pohlédla na něj zpod vlasů padajících do očí.

„Neublížíme ti,“ sliboval aelf. „Ormskald přikázal přivést tě živou. Je velkorysý. Udělá z tebe královnu a založí s tebou rod, který bude vládnout Rujáně.“

Vlada pořád neodpovídala.

„Neláká tě to víc než život na útěku?“ pokračoval Kerrelas. „Jak dlouho se chceš plahočit divočinou, doprošovat se cizích a přivolávat na ně kletbu naší pomsty? Měj rozum a ukonči to. Může to proběhnout bezbolestně, bez jediné kapky krve. Přinejmenším pro tebe.“

Aelfové pozvedli luky.

Vlada měla pocit, že jí srdce sklouzlo až do žaludku. Vždycky měla silný pud sebezáchovy a v uplynulých dnech byla ochotná obětovat mnohé, aby si zachránila krk. Za trochu jiných okolností by jí Kerrelasova nabídka zněla lákavě.

Ale ať se snažila, jak chtěla, musela myslet na Bratimíra. Bílí mohli zlomit obranu hradiště jen tak, že knížete zahubili. Nadechla se.

„Nikam s tebou nejdu, hadí oko. Radši chcípnu tady a teď, než abych se stala děvkou toho červa a vrhala na svět hnusné míšence.“

„Znělo to tak, že ti dávám na vybranou?“ Kerrelas natáhl tětivu se šípem k čelisti. „Půjdeš s námi tak jako tak.“

Pregval vycenil vykotlané zuby a zvedl meč. „Dost řeči, řitopichu. Klid se nám z cesty, nebo dělej, co musíš.“

Kerrelas napnul luk ještě víc, jako by chtěl prostřelit Rána skrz naskrz.

„Ve jménu vznešeného Jarovíta!“

Dokonce i Pregval zaskočeně obrátil pohled za hlasem.

„Neopovažujte se!“ Hranibor předstoupil před bělouše a zvedl pozlacený štít. „Jsme pod ochranou samotného boha!“

Kerrelas se zarazil, jako by na něj hrozba zaúčinkovala, ale potom se rozchechtal. „Máme se bát vašich falešných model? Nějakého smradlavého, zahnojeného bůžka z močálů? Jsme z plemene bohů, kteří střežili brány Helheimu, když on ještě žral divoké houby a pak pomateně křepčil s vílami na paloucích!“

„Bojte se Jarovítova hněvu!“ vykřikl žrec.

„Co je jeho hněv proti naší zlobě?“ odsekl Kerrelas a pustil tětivu.

Zablesklo se, jako by mračna rozpáral sluneční paprsek a šlehl přímo do štítu. Bělouš zaržál, žreci a Ránové se vylekaně příkrčili, aelfové bleskově odvrátili tváře a otřeseně se zapotáceli.

Nezaznělo cinknutí kovu o kov. Šíp nemířil na štít, ale těsně pod jeho okraj do žrecových slabin. Hranibor, starý a nemotorný, ho nemohl včas zachytit.

Přesto se střela odrazila, zatočila ve vzduchu a klepla do cesty.

Zmatený Kerrelas vyvalil oči, nabral rovnováhu a znovu sáhl do toulce.

„Bijte je!“ zařval Pregval.

Tři bojovníci duchapřítomně vyrazili. Aelfové se vzpamatovali, natáhli tětivy a vystřelili. Jeden mladší žrec a rujánský družiník s výkřiky upadli. Druhý Rán se zapotácel, když mu šíp vykresal spršku jisker na přilbici. Třetí zachytil štítem dvě střely, vpadl mezi nepřátele a jednoho počastoval sekerou, až lebka hlasitě křupla.

Kerrelas vystřelil podruhé. Tentokrát mířil na Pregvala. Před bránou znovu zakmitala zlatá záře. Střela neškodně dopadla na zem.

„Kouzla! Chrání je kouzla!“ Kerrelas sklonil luk a tasil meč.

Jeden z Ránů se zhroutil se šípem v hrdle, ale vzal s sebou i svého vraha, kterému ještě stihl useknout ruku mečem. Všechno pokropil rudý liják, v uších zavibroval příšerný skřek.

Kerrelas švihl mečem do Jarovítova štítu. Znovu se zablesklo a čepel se s pronikavým zařinčením zlomila. Aelf i žrec se zapotáceli. Pregval pobídl koně mezi ně a ze sedla veškerou silou udeřil mečem. Kerrelas ho v poslední chvíli zachytil pahýlem své zbraně, ale nadobro ztratil rovnováhu a zřítíl se na cestu.

Šípy svištěly. Nejmladší žrec a poslední z rujánských bojovníků padli, roucho a zbroj potřísněné krví.

„Vezmi ho!“ zvolal Hranibor a zvedl štít k Pregvalovi. „Nesmí jim padnout do rukou.“

Pregval nezaváhal. Myslel jen na záchranu Vlady. Zastrčil levačku do popruhů na vnitřní straně štítu, narovnal se a kopl bělouše patami. Posvátný hřebec s ržáním vyrazil.

„Zastavte je!“ štěkl vstávající Kerrelas.

Napnuli luky. Pregval švihl mečem a jednoho aelfa srazil na zem. Ostatní se za ním otočili a vystřelili. Zázračné světlo se zatřepotalo jako odraz slunce na zčeřené hladině. Šípy popadaly na zem.

„Špíny...“ zavrčel Hranibor a sehnul se pro sekeru mrtvého Rána. Narovnat se už nestihl. Kerrelas ho zlomenou čepelí vztekle sekl do tváře. Rozletěly se žluté zuby. Velekněz se s chroptěním a blábolením svalil na tvrdou zem.

Kerrelas pustil zničenou zbraň, zvedl luk a přiložil k tětivě šíp. Kůň se dvěma jezdci se rychle vzdaloval k zamlženému lesu v úvalu.

Hrot sklouzl až k pěsti, svírající dřík luku. Hadí zornička se rozšířila.

Prsty s ostrými nehty pustily tětivu. Zvučně šlehla do nátepníku. Opeření šípů se mihlo šerem jako břicho vlaštovky.

Přítmí na kraji lesa prořal zlatý záblesk. Dvojice v sedle se příkrčila. Bělouš zaržál, ještě zrychlil a ztratil se mezi stromy.

Kerrelas sklonil luk a zaklel rodnou řečí. Chtěl zařvat na otřesené pobočníky, aby sehnali koně, ale zaslechl blížící se hlasy a kroky. Otočil se.

„Kohokoli jiného bych za takové selhání okamžitě vykuchal a jeho střevy nakrmil dwergy,“ řekl Skyndil. Vyšel z brány v doprovodu několika aelfských družiníků. Tváře, ruce a oděvy měli ušpiněné krví. Skyndil svíral v levačce svůj skvostný luk. Natáhl tětivu se šípem k tváři. Kerrelas vyvalil oči, ucouvl a sklonil hlavu.

„Odpust...“

Tětiva zazvonila. Hranibor, pokoušející se vstát, praštil obličejem do země. Šíp ho doslova připíchl k zemi.

Vůdce došel k mladému milenci. Kerrelas se na něj neodvážil pohlédnout, dokonce i sklopený zrak mu přišel nedostatečný. Klesl na kolena.

„Měli štít,“ vyjektal. „Neobyčejný. Sálalo z něj světlo. Odrazil naše šípy...“

„Mlč,“ zavrčel Skyndil. „Nemůžeme se na Rujánu vrátit bez kořisti. Ormskald neodpouští – na rozdíl ode mne. Dám ti ještě jednu možnost.“

Kerrelas opatrně, zpod obočí vzhlédl k veliteli.

„Na co čekáš?“ obořil se na něj Skyndil. „Jdi si sehnat koně. Dostaneš tucet nejlepších mužů.“

Mladík rychle vstal. „Ale ten štít...“

„Přineseš mi ho. Ale prvořadá je ta čubka. Já tě s loděmi počkám v ústí Pěny do průlivu pod Steneringem.“

„Jak víš, že pojedou na jih? Můžou zamířit do vnitrozemí.“

„Vydají se podél pobřeží. Budou se chtít dostat na opačný konec Velkého zálivu.“

„Do Štětína? Nebo na Volin? Proč by...“

„Připadá ti, že je čas na zbytečné otázky?“

Kerrelas se znovu uklonil, ustoupil, otočil se ke zbylým družiníkům a štěkavými rozkazy předhodil lejno, které na něj právě spadlo, svým podřízeným.

Nad Volgost stoupal dým z hořících hradeb. Skyndil nesnášel, když se mu něco stavělo na odpor. Hlavně tady, ve světě podřadných lidských prasat, která byla dobrá akorát jako žrádlo pro dwergy.

KAPITOLA DRUHÁ

MEČ A ROH

Medovina byla zatuchlá a pivo hořké jako blín.

Kručina si toho nevšímal. Dokonce měl pocit, že to tak má být. Zpočátku se snažil otupět, oddělit rozum od světa a zapomenout. Nedařilo se mu to, a tak změnil taktiku a snažil se sám sebe potrestat. To mu šlo lépe – dopracoval se k tomu, že mu bylo pořád špatně a útroby mu svíraly bolesti, jako by mu kdosi do břicha nořil rezavý nebozez.

Cílevědomě se opíjel už několik dnů. Možná měsíc. Možná... Kdo ví. Ztratil přehled. Dnes začal brzy zrána a už kolem oběda byl jako cep. Zasedl s ženami odvracejícími pohledy k ohništi, ale už po pár soustech se zkroutil v křečích a vyvrhl směs medové kaše a pečeného husího masa na podlahu paloty. Vyčerpáním se mu zatmělo před očima a svalil se přímo tam, mezi psy drtící husí kosti a chlemtající jeho zvratky.

Probral se až k večeru – na svém lůžku, zběžně omytý. S říháním chutnajícím po žluči vstal a vymočil se do kouta. Pak odhrnul kožesinu ve dveřích a vpotácel se do síně. Nebyl tam nikdo kromě mladé Ukřanky. Poručil si další pití. Otokyně se mu na rozdíl od jeho žen neodvážila odporovat.

S rohem medoviny v jedné a korbelem piva v druhé ruce se posadil na kožešinami pokrytý stolec a zahájil druhé kolo.

Otrokyně se někam vytratila. Dokonce i psi zmizeli. Kručina je nepřivolał. Seděl sám, zubožený, páchnoucí na sto honů, s nepřítomným výrazem. Tu a tam zachrchlal a odplivl si na podlahu. Světlo dopadající větracím otvorem zešedivělo. Plameny v ohništi se zkrátily a nakonec zhasly, jako by je zadusil chlad vkrádající se do sruhu.

Tehdy se z přítmí vynořili duchové.

Postavy s černými dírami místo očí a úst vystoupily z model předků po obvodu síně. Kručina si pomyslel, že udeřila jeho poslední chvíle. Zamžoural na zjevení, jestli s nimi nepřišla i černovlasá.

„Kníže?“

Naklonil hlavu. Přízraky se rozplynuly; jen jeden přikročil blíž a vzal na sebe tvar statné postavy v přepásané sukničce a pláští sepnutém stříbrnou sponou.

„Tverjane?“

„Poznal jsi mě. To je dobře.“

„Co chceš?“

„Je nejvyšší čas.“

„To ano. Křehnou mi kosti. Zavolej ženy, ať přiloží na oheň. Je třeba něco upéct, ohřát pivo...“

„O tom nemluví.“

Kručina zaostřil zrak. Velitel knížecí družiny se tvářil vážně, ostré rysy se splétaly s jizvami a budily dojem válečného pomalování, s jakým chodili do války divocí Polané a Opolané z jihovýchodních lesů.

„Tak o čem?“ Kručina zvedl korbel k ústům. Zjistil, že je prázdný. Hodil ho na zem a pozvedl roh.

„Je načase skončit to.“

„Co? Mluv jasně, hrom do tvého...“

„Skončit tohle všechno. Už toho bylo dost.“

Kručina se narovnal na stolci a odhrnul si z tváře řídké mastné vlasy. „Nemám tušení...“

„To teda nemáš. O ničem. Už dlouho. Čekali jsme, že tě to omrzí, vzpamatuješ se, sebereš. Ale je to čím dál horší. Kdyby ses viděl... a cítil. Smrdíš jako psí hovno.“

Kručina ztuhl. Hned viděl ostřeji. „Jak se opovažuješ...“

„Drž hubu!“ Pobočník se ke knížeti prudce sklónil. „Zavři tu ožralou tlamu a dobře mě poslouchej! Nepřišel jsem tě planě urážet.“

Chci ti otevřít oči. Jako tvůj přítel a druh ve zbrani, který tě následoval do bitvy, i když bylo vítězství nejisté. Jako tenkrát s Voliňany, pamatuješ?“

Kručina svažtil obličej a odtáhl se, jenže Tverjan ho popadl za krk, až z rohu ve velmožově ruce vyšpláchla malá úlitba bohům.

„Pamatuješ? Na palubu pod nohama, meč v ruce, divoký smích v hrdle? Vzpomínáš si, jak tě Štěčaná slepě následovali, protože jsi byl nejlepším z nich?“

„To bylo dávno,“ zabrblal Kručina. „Sotva si vzpomenu, co se stalo včera...“

Tverjan ho znechuceně odstrčil a narovnal se. „Zatímco jsi chrápal, konala se vječa.“

„Vječa? Jen já mám právo svolat...“

„Přišli i na mou výzvu. Družina, žreci, stařešinové, vладыkové. Radili jsme se, co se Štětínem, s celým kmenem, a hlavně s tebou. Padlo rozhodnutí.“

Kručina zvedl roh a vypil zbytek medoviny. Kupodivu mu to vyjasnilo mysl. Odkáslal si a kývl hlavou. „Chápu. Chcete se mě zbavit. Sesadit, nebo rovnou oddělat?“

Zpod Tverjanova pláště se vynořila ruka svírající meč v pochvě; rukojeť obtočená stříbrným drátem, záštita a hlavice posázené jantarem.

Kručina se trpce usklíbl. „Dokonce mým mečem? Nechceš si poskvrnit vlastní čepel?“

Tverjan na něj hleděl svrchu, chladně, zklamaně. „To, co se s tebou děje... co se sebou děláš... je odporné. Nepřípustné. Ponižující. A nejen pro tebe. Na kmen dolehly zlé časy. Více než jindy potřebuje pevného vládce.“

„Štětín potřeboval mocného knížete,“ odsekl Kručina, „když pod jeho valy přistály černé veslice. Mí chlapci potřebovali silného otce, když je zajaly ty hadooké nestvůry...“

„Takové už jsou války. Lidé umírají. Nejsi jediný, kdo v tom boji někoho ztratil. Sám od té doby myslím jen na pomstu. Právě proto tě vyzývám, aby ses vzchopil. Tohle není muž, kterému jsem přísahal věrnost.“

Kručina si dlaní promnul obličej. „Nerozumím. Jestli tě pověřili, abys mě zabil...“

„Řekl jsem něco takového?“

„Tak co tedy...“

„Mám ti dát na vybranou.“

„Cože?“

Pobočník sevřel rukojeť a rozvážně vytáhl meč z pochvy. Vylámaná, ale pořád ostrá čepel se matně zaleskla. Tverjan meč otočil, opřel o levé předloktí a podal knížeti hlavici napřed.

„Tohle je první možnost.“

Kručina mu pohlédl do očí. „A když si ho vezmu? Co pak? Co si ti mudrlanti, jejichž jménem mluvíš, představují, že udělám?“

„Cokoli. Jen začni konat. Buď kníže. Uzdrav se, rozhoduj, rozkažuj. Pokud řekneš, že vyrazíme na Rujánu, půjdeme s tebou. Já, družina, každý štěčanský bojovník.“

Kručina se zašklebil. „Na Rujánu? Komu tady medovina vyžrala zdravý rozum?“

„Tak se opevni doma. Shromáždí bojovníky a připrav se na podzimní návrat černých lodí. Nech opravit palisády, opevni osadu na břehu, dej prohloubit příkopy...“

„O čem to blábolíš, aby tě Triglav ztrestal?! Když se jim vzepřeme, zabijí Bažena a Krasnomira!“

„Stejně jsou ztracení. Říká se, že koho jednou bílí odvečou do otroctví, ten už se nikdy nevrátí.“

„Mí chlapi jsou rukojmí, ne otroci!“

„Opravdu v tom vidíš rozdíl?“

Kručina vycenil zuby a prudce vstal. Zatočila se mu hlava, a kdyby ho Tverjan pohotově nezachytil, sesypal by se do vlastních plivanců. Nabral rovnováhu a nadutě družiníka odstrčil.

„Takovou radu jsi mi přinesl? Mám zahubit své syny?“

„Pokud tím zachráníš kmen, bude to vznešená a smysluplná oběť. Bohové ji nenechají bez povšimnutí.“

„Zůstanu bez následníka! Okamžitě se slétnou krkavci ze sousedních rodů a kmenů...“

„Ještě nejsi tak starý. Přestaň chlastat a do slabin se ti vrátí síla. Zplodíš další syny. Máš čtyři ženy, dvě z nich mladé, jedna ještě nerodila...“

„K čemu mě to navádíš, u bohů?“

„Nechceš bojovat s havětí z Rujány? Dobře. Tak aspoň vymysli, čím v zimě nakrmíš kmen. Hadoocí nás po dožínkách přijdou znovu vyplenit. Proto i ty musíš brát jiným, tak to odjakživa chodí. Vytáhni znovu na Ukřany.“

„Ukřané se spráhli s Dragovítem. Kdybychom je přepadli, napadnou nás všichni Vlčané, možná sám Svarozic přicválá z Radogostu, aby svrhl Triglava dolů z kopce do Odry... Mizerně mi radíš, Tverjane.“

I tví spiklenci. Štětín je na kolenou. Jen tak se nevzpamatuje. Nechte mě v mém zármutku.“

Pobočník zkrřivil ústa, jako by se i on napil zkyslé medoviny. „Zbabělče.“

Kručina vyvalil kalné oči. „Ty opovázlivý...“

„Zasraný zbabělče.“

„Pořád jsem tvůj kníže!“

„Ani náhodou. Sloužil jsem vlkovi. Teď vidím psa, který po jediném úderu sukovicí stáhl ocas a kňučí v koutě...“

„Dej mi ten meč!“ zařval Kručina a zkrřivenými prsty se natáhl po jantarové rukojeti. Družiník ukročil stranou. Velmož sáhl do prázdna, ztratil rovnováhu a svalil se na podlahu. Vnitřnosti mu proklála bolest. Zasténal, rozkašlal se, skoro se znovu pozvracel.

Tverjan ho dlouhou dobu mlčky pozoroval, rty stažené do tenké čárky.

„Škoda,“ řekl nakonec. „Obhajoval jsem tě, přemlouval ostatní, že zvedneš hlavu a nalezneš ztracenou sílu a ráznost. Očividně jsem se mýlil.“ Pobočník zastrčil meč do pochvy a připjal si ji k opasku.

„Vidím,“ zachraptěl Kručina, „že jste rozhodli i o novém zadku na knížecím stolci. Moje ženy už beztak potají obděláváš. Chlapce necháš chcípnout a pak přivedeš do záhuby celý kmen.“

„Hlavně začnu konat.“

„Opakuješ se. Tas a skonči to.“

„Ne. Shodli jsme se, že neprolijeme tvoji krev. To by nebylo dobré znamení. Radši si připijme.“

Kručina nechápavě vzhlédl. Z šera vystoupil další duch. Vedle Tverjana se zhmotnila mladá žena v bohatě vyšíváné haleně, s lunicí na krku a čelenkou ověšenou zlatými záušnicemi.

„Hezky ses vystrojila, Vseslavo,“ odplivl si Kručina a s námahou se zvedl do sedu. „Jako na tryznu. Anebo rovnou na svatbu?“

Vztáhla k němu ruce. Držela honosný roh se zlatou obrubou, vykládaný barevnými kameny.

„Co je v něm?“ zeptal se Kručina.

„Medovina,“ odvětil Tverjan.

„A v ní?“

„Prostě to vypij. Prý to nebolí.“

„Co když odmítnu?“

Tverjan položil dlaň na hlavici meče. „Navrhl jsem, abychom tě poslali do vyhnanství. Anebo svěřili do vůle bohům – svázaného strčili do člunu a poslali dolů Odrou, ať se stane, co se má stát. Nesouhlasili.“

Prý by ses jednou mohl vrátit a nárokovat si stolec, způsobit zmatek a rozvrat. Buď budeš vladařem, jakého Štěčané potřebují, nebo se odebereš za Živkem.“

Kručina pohlédl na roh.

Měl žízeň. Proč neposlechnout? Nesměřoval snad v uplynulých dnech právě k tomuhle? Nechtěl se propít až k bráně Návu?

Tverjan měl pravdu. Byl zbabělec. Slaboch. Jen suchá, prázdná skořápka muže, kterým býval kdysi. Opravdu byl nejvyšší čas. Štěčané potřebují nového knížete.

Natáhl se. Vseslava sklopila zrak, sevřela rty, zaváhala. Tverjan se na ni zachmuřil a přikývl.

Vložila roh do manželových rukou a rychle ustoupila, slzy na krajíčku.

Kručina přičichl. Zakašlal, jako by mu nos podráždil divný pach, ve skutečnosti však nic cizího necítil.

„Bohové,“ šeptl. „Perune, Triglave, Jarovíte, Svarožici. Odevzdávám se do vaší vůle. Když je potřeba, aby slabší uvolnil místo silnějšímu...“

Dveře se prudce otevřely a práskly o zeď.

„Pane!“

Tverjan a Vseslava se vyplašeně ohlédl, jako by je přistihli při zločinu. Do paloty vběhl mladý bojovník s přílbicí na hlavě. V ruce svíral oštěp, u boku si přidržoval sekeru, aby ho dlouhé topůrko netlouklo do stehna.

„Co je?“ vykročil mu Tverjan vstříc.

„Vlk, pane!“

„Vlk?“ zachmuřil se velitel. „Jaký vlk?“

„Černý.“ Mladík se zastavil před stolcem, celý udýchaný. „A obrovský. V životě jsem tak velkého vlka nespatriil...“

„Kde jsi ho viděl? Mluv jasně!“

„Přiběhl od jihu, po břehu řeky. Chvilí čenichal ve spáleništi a teď sedí před dolní bránou.“

„Nevymýšlej si!“

„Je to pravda pravdoucí, pane. Sedí tam, čeká, ocasem zametá zem. Snažili jsme se ho odehnat, křičeli jsme a bušili, ale když po něm Bogaj hodil oštěp, vlk se rozzlobil a přikázal nám, abychom přestali vyvádět a radši zavolali knížete.“

„Vlk vám přikázal...“ Tverjan protáhl obličej. „Cože?! Copak jste chlastali? Měli jste na hlídce dlouhou chvíli, a tak jste někde splášili soudek medoviny?“

„Neměli jsme ani doušek, pane!“

„Jestli je to nějaký žert, tak se nesměju. Ale budu – až vás za trest budou vláčet za koněm.“

„Přísahám při Triglavově černé hlavě, pane! Vlk mluví... tedy ne že by otevíral tlamu a vycházela z ní slova. Jen tak upřeně zírám a jeho hlas se ozývá přímo v hlavě. Na mou duši!“

Ozval se drsný smích. Tverjan, Vseslava a mladík pohlédli na Kručinu.

„A pak že přízraky mámí jenom mě!“

„Je to pravda, kníže! Šelma tam čeká a chce s tebou mluvit. Co když sem ve vlčí podobě zavítal nějaký bůh? Bogaj říká, že to může být Černoboh, kterého uctívají na Rujáně. Prý mu v patách běhá záhrobní smečka...“

„Jestli je to on,“ chechtal se Kručina nepřičetně, „tak na něj připíjím! Tohle je úlitba na jeho počest!“

S tím obrátil roh a vylil jeho obsah na podlahu. Tverjan zúžil oči a pevněji sevřel hlavici meče. Kručina odhodil nádobu do tmy, pevně se zachytil boční opěrky stolce a pokusil se vstát. Vseslava mu s provinilým výrazem přiskočila na pomoc.

„Pojďme tu potvoru přivítat,“ rozhodl, když se zvedl na rozechvělé nohy.

„Já to udělám,“ ucedil Tverjan. „Ty zůstaň tady. Zjevně nejsi ve své kůži.“

„Právě naopak – hned se mi udělalo líp! Chci toho vlka vidět. Jestli tohle není znamení, tak co potom?“

Ačkoli se už setmělo, obyvatelé hradiště neposedávali u ohnišť. Vylákala je rychle letící zvěst, hlavně muže. S pochodněmi v rukou se rojili k hradbám lemujícím strmý břeh Odry, vybíhali po valu a zvědavě vyhlíželi přes palisádu.

Kručina šouravým krokem zamířil rovnou do průjezdu.

„Otevřete!“ zvolal chraplavě.

Hlídka u brány tázavě pohlédla na Tverjana. Muži si už zvykli přijímat rozkazy od pobočnicka.

„Slyšíte?“ zahulákal Kručina. „Otevřete bránu!“

Tverjan přikývl. Dva muži seskočili do průjezdu, proklouzli kolem velmože a vysunuli mohutnou závoru z držáků na vratech. Kručina vešel do rozšiřující se mezery.

Zvenčí byl val ostře useknutý a zpevněný roštovou stěnou. Chránil ho příkop napájený řekou. Z kalné vody vyčnívaly zahrocené kůly. Kručina došel na konec mostu a zastavil se.

Foukal vítr. Ohnivé světlo z hradeb splašeně poletovalo po břehu. Široká pláž byla donedávna hustě zastavěná. Dnes připomínala pohřebiště. Chýše z kůlů propletených proutím a omítnutých hlínou se změnilly v černé kostry. Rušná osada rybářů, hrnčírů, tesařů, kovotepců a rolníků se obrátila v popel i s většinou svých obyvatel.

Kručina se zamračil. Světlo občas směleji poskočilo a odhalilo v uličce mezi spálenými staveními temnou siluetu. Pokaždé se jí však polekalo a rychle se stáhlo zpět, načež strašidelný tvar zase splynul s tmou. Tvorovy oči vždy na okamžik vzplanuly a pak zvolna pohasly jako dohořívající uhlíky.

Kručina se nadechl a vykročil.

Šumění na palisádách zakolísalo, zesláblo a nakonec úplně ustalo. Mezi hroty kůlů zíraly vyvalené oči.

„Připravte se,“ zasyčel Tverjan na lukostřelce ve věži. „Pokud se ta obluda o něco pokusí, zabijte ji.“

„Jestli ji je možné zabít,“ utrousil prošedivělý Bogaj, který měl pod palcem strážce na hradbách.

Kručina došel k oštěpu zabodnutému do země a zastavil se. Byl udýchaný, ta procházka z dvorce až sem ho vyčerpala. Zároveň mu ale provětrala hlavu.

Při pohledu na podivného hosta vystřízlivěl docela.

Vlk nepocházel z tohoto světa. Nemohl. V pozemských lesích nežila vlčice, z níž by se zrodilo... něco takového.

»*To opravdu ne,*« souhlasil vlk.

Kručinovi poklesla brada. Sevřel ratiště oštěpu – spíše, aby se opřel, než pro dobrý pocit ze zbraně v ruce. „Triglave...“

»*Triglav? Takže jsem správně ve Štětíně.*«

Velmož měl nutkání ohlédnout se a hledat člověka, který mu přes rameno pronikavým hlasem hučí přímo do lebky.

„Štětín, ano,“ vysoukal ze sebe.

»*Ty jsi kdo?*«

„Kručina. Kníže.“

»*Kníže?*« Vlk naklonil hlavu a změřil si velmože od chodidel až po olýsalou hlavu. »*Určitě?*«

„Určitě. Mnoho nescházelo, ale stolec je pořád můj.“

»*Jsi opilý?*«

„Ó, ano. Ale bývá to i horší.“

»Věřím. Táhne z tebe jako ze sudu.«

„Neumíš si představit, kolik jsem toho do sebe v poslední době nalil. Potoky vína, jezera medoviny, moře piva. Skoro mě to stálo krk. Ale požádal jsem bohy o znamení a...“

»A co?«

„Poslali tebe.“

»Bohové mě už dávno nikam neposílají. To spíš já je. Hádej kam.«

„Nechápu...“

»Ani se nedivím. Neznáš je tak dobře jako já.«

„Odkud ses tu vzal?“

»Z jihu. Z daleka. Až zpoza zemí Polanů a Slezanů. Pořádný kus cesty, to ti povím.«

„Jsi Černoboh?“

Vlk vycenil zuby. Kručina měl pocit, že by to mohl být úsměv. Naskočila mu husí kůže.

»Jsem Goryvlad. Slyšel jsi o mně?«

Kručina zavrtěl hlavou. „Jsi bēs? Vtělený bůh? Lesní duch?“

»Jsem průvodce.«

„Ach tak.“ Knížeti poklesla ramena. „Rozumím.“

»Čemu?«

„Přišel jsi mě odvést do Návu.“

»Ne. Poslyš, jak daleko je to na Rujánu?«

„Cože?“

»Rujána. Ten ostrov. Je to odsud daleko?«

„Vzhledem k cestě, kterou jsi urazil, už ani ne. Podél Odry, Dubového jezera a Velkého zálivu, úžinou kolem Volgostu... Ale varuju tě, Rujána není dobré místo. Ne v těchto časech.“

»Vím. Proto tam máme namířeno.«

„Máme? Ty a kdo ještě?“

»Ten, kterého provázím.« Vlk se ohlédl k jihu. »Každou chvíli se ukáže. Utrmácený a ubručený. Najde se tu nocleh?«

Kručina zakašlal a odplivl si. Slina se mu zachytila na rozčuchaných vousech.

»To byla odpověď?«

„Ne. Je mi mizerně. Ctíme zákony pohostinnosti. Pokud jste nepřišli se zlými úmysly. Nedávno tu takoví byli. Právě ti, kteří teď vládou na Rujáně. To spáleniště je jejich práce.“

Vlk zkoumavě pohlédl knížeti do obličejce. Kručinovi se zdálo, že v hlubinách černých očí poblikávají rudé plamínky. Otrásl se.

»Proto ses dal na chlast? Protože vás přepadli ti z Rujány? Neochránil jsi kmen?«

„Kdyby jen kmen. Ani svoji rodinu ne.“

»Koho ti zabili?«

„Prvorozeného syna. Další dva vzali jako rukojmí...“ Kručinovi se zlomil hlas. Znovu se zachvěl. „Takže nejsi posel bohů? Nepřišel jsi mi zvěstovat jejich vůli?“

»Ani náhodou. Ale jestli potřebuješ poradit...«

„Dnes mi všichni jenom radí.“

»Jak chceš.«

„Odpusť. Poslouchám tě.“

»Začni jednat tak, aby ti nebylo na zvracení. Ani z chlastu, ani ze sebe samého. A ještě něco.«

„Ano?“

»Hosty z daleka vždycky pohosti husím masem.«

„Cože?“

»Vím, že je chováte. Mám dobré uši, slyšel jsem kejhání za palisádou.«

„Ale jak to souvisí...“

»Slyš mou radu! Pro hosty znavené dlouhou cestou vždy tu nejtučnější husu vyber a upéct ji nechej. Játra, srdce a plíce však stranou odlož, a pokud bude hosta nějaké čarodějně zvíře provázet, syrové mu je dej snísti!«

Kručina přimhouřil oči. Měl podezření, že si z něj přízrak utahuje. Vlk se zvedl na všechny čtyři a obrátil čenich proti proudu řeky. Velmož se zadíval tím směrem. Něco se tam pohybovalo. Jakási černá skvrna, temnější než noční krajina kolem.

»No konečně. Dneska mi pořádně vytrávil. Pamatuj na mou radu, kníže.«

„Kdo se blíží? Koho provázíš?“

»Věř mi,« odfrkl si Goryvlad. »Jestli jsi neslyšel o mně, zaručeně neznáš ani jeho.«